

Arrest

nr. 242 024 van 8 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 februari 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KONINGS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 11 januari 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 15 januari 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 maart 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 31 januari 2011 met nr. 55 314 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker diende op 4 mei 2010 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 19 oktober 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 15 november 2011 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 29 november 2011 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Bij arrest van de Raad van 14 februari 2012 met nr. 75 031 werd de afstand van het geding vastgesteld.

1.7. Verzoeker diende op 5 oktober 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.8. Verzoeker diende op 5 december 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 24 april 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.8. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 mei 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.7. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 6 november 2011 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.12. Verzoeker diende op 19 december 2018 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.13. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) nam op 13 februari 2020 de beslissing waarbij de in punt 1.12 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 26 februari 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.12.2018 werd ingediend door:

B.(…), A.(…) (R.R.: (…))

nationaliteit: Armenië

geboren te (….) op (…)

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn vraag tot internationale bescherming werd afgesloten op 02.02.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan twee jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene meent dat hij alhier sedert 2009 onafgebroken zou verblijven. De studie van het administratief dossier toont inderdaad aan dat betrokkene op 15.01.2009 een vraag tot internationale bescherming indiende. Deze werd echter negatief afgesloten en op 05.12.2011 werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Bovendien merken wij op dat het administratief dossier van betrokkene 'een gat' vertoont van zes jaar daar het geen documenten bevat van 2012 tot en met het indienen van huidige onderhavige aanvraag 9bis. De door betrokkene neergelegde stukken bij deze aanvraag dateren tevens van 2009, 2010, 2011 en 2012. De rest van de stukken zijn getuigenverklaringen uit 2018. Betrokkene legt aldus geen bewijzen voor van aanwezigheid in België tussen 2012 en 2018. Ook de verklaring van dokter N.(...) dat hij 25 keer op consultatie kwam toont een ononderbroken verblijf niet aan. Zodoende kunnen wij ook niet zomaar aannemen dat betrokkene hier al die tijd heeft verbleven. Zelfs mocht dit blijken dat dienen wij nogmaals op te merken dat betrokkene zich alhier in de illegaliteit heeft genesteld door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene bevindt zich heden nog steeds illegaal op het grondgebied en toont niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden (infra). De aanvraag kan aldus worden ingediend bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De raadsman van betrokkene verwijst naar het criterium van redelijke termijn. Echter wij hebben het raden naar wat hiermee bedoeld wordt en over welke termijn het dan wel zou gaan. Het is aan betrokkene om te motiveren op welke wijze het criterium van redelijke termijn dan wel geschonden zou worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM en art. 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie betreft; dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene haalt aan dat hij alhier bij zijn vader verblijft, dat zijn vader in het bezit is van een C-kaart, dat zijn vader gehandicapt is en dat betrokkene zou instaan voor de mantelzorg van zijn vader. Dit element kan niet aanvaard worden daar betrokkene geen bewijs voorlegt dat hij effectief zou instaan voor de mantelzorg van zijn vader. Echter, indien betrokkene toch zou instaan voor medezorg van zijn vader dan dienen wij op te merken dat zijn vader steeds beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België. Ook de zus van betrokkene verblijft alhier legaal en kan mede instaan voor de zorg van zijn vader.

Betrokkene haalt aan dat hij zijn aanvraag dient te richten tot de Belgische diplomatieke of consulaire post te Moskou ofwel via een dergelijke post in een ander land waarin betrokkene beschikt over een niet-precaire verblijfstitel. De laatste mogelijkheid zou uitgesloten zijn aangezien betrokkene in geen enkel land over een niet-precaire verblijfstitel zou beschikken. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene hier geen bewijzen van voorlegt. Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Moskou, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Armenen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Bovendien staat betrokkene de bewering dat hij geen verblijfstitel zou verkrijgen die hem zou toelaten op legale wijze in Moskou te verblijven, met geen enkel bewijsstuk.

Betrokkene haalt aan dat hij werkbereid is, dat hij tijdens zijn legaal verblijf alhier gewerkt heeft, dat hij een arbeidskaart had en dat hij alhier belastingen betaalde. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt geen

buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielpprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielpprocedure werd afgesloten op 02.02.2011 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, omdat de situatie van de betrokkene gelijkaardig zou zijn aan de situatie waarin deze arresten zijn gevelde. Het is echter aan de verzoeker om deze overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert.

Betrokkene roept verder het vertrouwensbeginsel in. Hij verwijst hier naar de bewering dat de instructies d.d. 19 juli 2009 nog steeds zouden gelden voor wie eraan voldoet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Betrokken kan zich in deze niet op het vertrouwensbeginsel beroepen, gezien het bestuur, door gebruik te maken van een vernietigde instructie, dit beginsel dan contra legem zou toepassen.

Betrokkene meent verder dat hij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden echter hij legt geen enkel bewijs voor waaruit dit zou moeten blijken. Ook de loutere verwijzing naar het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs voorlegt op welke wijze dit beginsel en artikelen dan wel geschonden zouden worden. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen/te bewijzen.

Betrokkene haalt aan dat hij alhier familieleden heeft in België en verwijst in deze context naar artikel 8 EVRM en naar de artikels 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie. Hij meent dat zijn recht op gezinsleven en privéleven gewaarborgd dient te worden. Het klopt inderdaad dat de vader en de zus van betrokkene alhier in België verblijven. Zijn vader is in het bezit van een C-kaart en zijn zus is ondertussen Belg geworden. Echter, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien merken wij nog op dat ook de moeder van betrokkene mevrouw G.(...) H.(...) alhier illegaal verblijft en betrokkene kan aldus samen met zijn moeder terugkeren om de nodige formaliteiten in orde te brengen. Volledigheidshalve merken wij ook nog op dat betrokkene pas in 2009 naar België kwam, terwijl zijn vader en zus al sedert respectievelijk 2003 en 2004 in België verbleven. Betrokkene heeft aldus ook enkele jaren zonder zijn vader en zus geleefd. Betrokkene toont niet aan dat hij dit niet opnieuw zou kunnen weliswaar tijdelijk tot wanneer hij kan terugkeren naar België met de nodige documenten. Een schending van artikel 8 EVRM en artikel 7 en 33 van het bovenvermelde Handvest blijkt aldus niet.

Ook de loutere verwijzing naar artikel 15 en 17 van het bovenvermelde Handvest, naar artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, naar artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en naar artikel 1 van het Europees sociaal Handvest kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid vermits betrokkene geen bewijzen levert die op zijn eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde artikels.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij alhier geruime tijd zou verblijven, dat hij zich ondertussen geïntegreerd zou hebben, dat hij een uitgebreid sociaal netwerk zou hebben, dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij talloze

opleidingen zou gevolgd hebben, dat hij een attest van aanmelding kan voorleggen, alsook een attest van inburgering en een attest maatschappelijke integratie, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij verschillende deelcertificaten heeft behaald, dat hij zich ingeburgerd zou hebben, dat hij een ruime vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, dat hij vrijwilliger was bij Natuurpunt en dat hij verschillende aanbevelingsbrieven kan voorleggen- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"

1.14. De gemachtigde van de minister trof op 21 februari 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing werd een afzonderlijk beroep ingesteld, bij de Raad gekend onder rolnummer 245 615.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het eerste middel wordt toegelicht als volgt:

"(...)

4.1.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.1.2.

De verzoekende partijen wensen de aandacht te vestigen op het gegeven dat nog steeds niet met alle elementen uit het dossier rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Er is bijgevolg een schending waar te nemen van de motiveringsverplichting en het beginsel van de zorgvuldigheid.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker in zijn aanvraag overeenkomstig het artikel 9bis Vw niet kan aantonen dat er sprake is van een ononderbroken en langdurig verblijf.

De bestreden beslissing stelt op dit punt het volgende:

"Bovendien merken wij op dat het administratief dossier van betrokkene 'een gat' vertoont van zes jaar daar het geen documenten bevat van 2012 tot en met het indienen van huidige onderhevige aanvraag 9bis. De door betrokkene neergelegde stukken bij deze aanvraag dateren tevens van 2009, 2010, 2011 en 2012. De rest van de stukken zijn getuigenverklaringen uit 2018. Betrokkene legt aldus geen bewijzen voor van aanwezigheid in België tussen 2012 en 2018. Ook de verklaring van dokter N.(...) dat hij 25 keer op consultatie kwam toont een ononderbroken verblijf niet aan. Zodoende kunnen wij niet zomaar aannemen dat betrokkene hier al die tijd heeft verbleven."

Bovenstaande motivering is niet ernstig te noemen.

De verwerende partij heeft het dossier van verzoekende partijen geenszins zorgvuldig doorgenomen.

De verwerende partij verwijst naar alle getuigenverklaringen die verzoeker bij zijn aanvraag 9bis Vw heeft neergelegd, doch besluit hieruit verkeerdelijk dat omdat de meesten werden opgemaakt in 2018, zij dan ook enkel betrekking hebben op het jaar 2018.

Dit is niet ernstig te noemen. Meer zelfs, het toont aan dat verwerende partij niet eens de moeite heeft genomen om alle getuigenverklaringen grondig te lezen.

Zo kan men uit de verschillende getuigenverklaringen wel degelijk afleiden dat verzoeker al geruime tijd in België verblijft:

"Met dit schrijven wens ik enkele inlichtingen en referenties op te geven over de heer A.(...) B.(...). Ik ken de familie B.(...) sinds jaren en kan maar de beste inlichtingen verschaffen.

Deze familie en de heer A.(...) in het bijzonder wonen sinds aanzienlijke tijd in (...). Ze hebben zich perfect geïntegreerd en onze taal en waarden ook met enthousiasme aanvaard. (...)"

Verder:

"Wij kennen A.(...) B.(...) via zijn vader die Nederlandse lessenvolgde met een vriendin van ons. Wij kennen hem sinds 2010. A.(...) spreekt zeer goed Nederlands, en heeft reeds enige tijd in (...) gewerkt; en het feit dat hij mocht werken was voor hem een grote vreugde. Jammer genoeg werd zijn arbeidskaart niet meer verlengd. Wij hebben gezien hoe hij hierdoor zeer ontgoocheld was. De vader en zuster van A.(...) hebben een permanente verblijfsvergunning gekregen. (...)"

Verder:

"De heer B.(...) A.(...) verblijft sinds 15/01/2009 in België. Hij trok toen in bij zijn vader B.(...) G.(...) en zijn zus, B.(...) A.(...). Zijn vader en zuster kregen een onbeperkt verblijf op basis van art. 9 ter. A.(...) kreeg echter, in december 2011 een negatieve beslissing van RVV omtrent zijn asielaanvraag. Sindsdien verblijft hij in België zonder verblijfsvergunning. (...)"

Verder:

"Met dit schrijven wil de heer A.(...) B.(...) steunen bij het bekomen van zijn papieren. De heer A.(...) B.(...) is een zeer werkzame en behulpzame persoon. Hij en zijn familie zijn reeds meerdere jaren (+14 jaar) in België, waar ze zich zeer goed geïntegreerd hebben en onze taal en levenswaarden helemaal aanvaard hebben. Zijn zus A.(...) heeft reeds de Belgische nationaliteit en is ook zeer goed geïntegreerd en heeft zo werk geworden. (...)"

Verder:

"Hierbij verklaar ik, P.(...) v.(...) E.(...), dat ik A.(...) B.(...) al geruime tijd ken. Hij is woonachtig te K.(...) in dezelfde staat van het politiebureau en de pompiers (de juiste naam van de straat ontsnapt me nu) (...)"

Dat uit de verschillende getuigenverklaringen die verzoeker heeft voorgelegd wel degelijk blijkt dat verzoeker reeds geruime tijd in België verblijft.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken hieromtrent is dan ook niet ernstig te noemen. Het toont echter aan dat zij op zeer onzorgvuldige wijze tewerk zijn gegaan, zonder de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Gelet op het lang (weliswaar illegaal) verblijf, had verzoekende partij ook niet de mogelijkheden om officiële documenten neer te leggen met betrekking tot integratie, werk, taalcursussen, etc, gezien verzoekende partij hiertoe ook het recht niet heeft!

Om dat met zulke motivering te komen, ondanks het feit dat verzoeker verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, is niet ernstig te noemen.

De verwerende partij gaat echter ook voorbij aan alle andere stukken aanwezig in het dossier.

Zo verwijst verzoekende partij naar stuk 42 van zijn aanvraag overeenkomstig artikel 9bis Vw:

"Medisch attest

(...)

Deze patiënt is gekend in mijn praktijk sedert februari 2009. Ik zag hem op geregelde tijdstippen met lichamelijke maar ook psychische klachten en ook enkele traumata. In totaal gaat het om een 25 tal contacten verspreid over de periode 02/2009 tot heden."

Het is verzoekende partij dan ook een raadsel waarop verwerende partij zijn volgende motivering heeft gestoeld:

"Ook de verklaring van dokter N.(...) dat hij 25 keer op consultatie kwam toont een ononderbroken verblijf niet aan."

Opnieuw maakt de Dienst Vreemdelingenzaken zich schuldig aan onzorgvuldig bestuur.

Uit de verklaring van dr. N.(...) kan letterlijk worden opgemaakt dat verzoeker in zijn dokterspraktijk gekend is van februari 2009 tot op heden.

Met de motivering die Dienst Vreemdelingenzaken geeft zij te kennen dat een dokter, leugenachtige verklaringen heeft neergeschreven in het voordeel van verzoekende partij. Dit is uiteraard niet ernstig te noemen.

Verwerende partij verdraait volledig de verklaring die dr. N.(...) heeft gegeven, die nochtans bevestigt dat verzoeker onafgebroken sinds februari 2009, in België verblijft.

De beoordeling van het dossier van verzoekende partij is niet gebeurd op basis van een correcte feitenvinding.

*De verwerende partij heeft geen moeite gedaan om het dossier zorgvuldig te bekijken, waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.
(...)”*

3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat om concreet uit te werken op elke wijze het vertrouwensbeginsel werd geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze een juridische grondslag heeft, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en een motivering in feite bevat, waarbij wordt ingegaan op de door verzoeker aangehaalde buitengewone omstandigheden. Verzoeker toont niet aan dat de motieven hem niet in staat stellen zich erop te verdedigen, wat de doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid en in alle zorgvuldigheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststellingen.

3.6. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

3.7. Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of die is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

3.8. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.9. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. Is dit niet het geval, dan verklaart hij de aanvraag onontvankelijk.

3.10. In casu werd de aanvraag onontvankelijk verklaard omdat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond. De Raad wijst erop dat de verwerende partij bij het beoordelen of de aangevoerde omstandigheden buitengewoon zijn, beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij hij zelf slechts terughoudend kan toetsen.

3.11. Aangaande de door verzoeker aangehaalde periode van lang verblijf in België, wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“(…)

Bovendien merken wij op dat het administratief dossier van betrokkene ‘een gat’ vertoont van zes jaar daar het geen documenten bevat van 2012 tot en met het indienen van huidige onderhavige aanvraag 9bis. De door betrokkene neergelegde stukken bij deze aanvraag dateren tevens van 2009, 2010, 2011 en 2012. De rest van de stukken zijn getuigenverklaringen uit 2018. Betrokkene legt aldus geen bewijzen voor van aanwezigheid in België tussen 2012 en 2018. Ook de verklaring van dokter N.(…) dat hij 25 keer op consultatie kwam toont een ononderbroken verblijf niet aan. Zodoende kunnen wij ook niet zomaar aannemen dat betrokkene hier al die tijd heeft verbleven.

(…)”

3.12. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen uit zijn dossier en dat zij zijn aanvraag, en meer bepaald de getuigenverklaringen die erbij waren gevoegd, niet zorgvuldig heeft doorgenomen. Zo meent verzoeker dat uit de verschillende getuigenverklaringen, waaruit hij citeert, wel degelijk kan worden afgeleid dat hij *“[...] al geruime tijd in België verblijft. [...]”* Volgens verzoeker wordt er door de verwerende partij *“[...] niet ernstig [...]”* gemotiveerd en is zij onzorgvuldig tewerk gegaan.

3.13. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing duidelijk aangeduid dat verzoekers verblijf in België *“een gat”* vertoont en dat er meer bepaald geen bewijzen voorliggen van een aanwezigheid in België tussen 2012 en 2018. Verzoeker kan bezwaarlijk worden gevolgd in zijn betoog dat algemene vermeldingen in getuigenverklaringen dat de *“familie B sinds jaren”* gekend is en dat verzoeker *“sinds aanzienlijke tijd”* in Kortrijk woont, dat verzoeker *“sinds 2010”* gekend is of dat hij in België verblijft *“sinds 15/1/2009”* of dat *“hij en zijn familie reeds meerdere jaren(+14 jaar)”* in België verblijven of dat hij *“al geruime tijd”* gekend is, de voormelde vaststelling in de bestreden beslissing dat er *“een gat”* is in zijn verblijf tussen 2012 en 2018 kunnen doen wankelen. Dezelfde vaststelling geldt voor de algemene verklaring van dr. N. waarin te lezen staat dat hij verzoeker op *“geregelde tijdstippen”* ontving en dat het zou gaan *“om een 25 tal contacten verspreid over de periode 02/2009 tot heden.”* De vaststelling in de bestreden beslissing, *“Ook de verklaring van dokter [N.] dat hij 25 keer op consultatie kwam toont een ononderbroken verblijf niet aan”*, is dan ook deugdelijk en pertinent. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, beschuldigt de verwerende partij dr. N. geenszins van leugens of verdraait zij de afgelegde verklaring niet, maar geeft zij louter aan dit geen afdoende bewijs vormt voor een beweerd ononderbroken verblijf van 2009 tot heden in België, wat de Raad niet kennelijk onredelijk kan achten.

3.14. Verzoeker stelt dat hij niet de mogelijkheid had om officiële documenten neer te leggen die betrekking hebben op zijn integratie, taalcursussen, ... maar zulks wordt blijkens de bestreden beslissing ook niet van hem verwacht. Het stond verzoeker vrij tickets van de Lijn, de NMBS, kastickets,

facturen, uittreksels van bankverrichtingen, ... bij te brengen ten bewijze van een onafgebroken verblijf in het Rijk en meer bepaald in de periode 2012-2018.

3.15. Verzoeker gaat er voorts totaal aan voorbij dat de bestreden beslissing ook nog stelt:

"(...) Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn vraag tot internationale bescherming werd afgesloten op 02.02.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

(...) Zelfs mocht dit blijken dat dienen wij nogmaals op te merken dat betrokkene zich alhier in de illegaliteit heeft genesteld door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene bevindt zich heden nog steeds illegaal op het grondgebied en toont niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden (infra). De aanvraag kan aldus worden ingediend bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

(...)

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij alhier geruime tijd zou verblijven, dat hij zich ondertussen geïntegreerd zou hebben, dat hij een uitgebreid sociaal netwerk zou hebben, dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij talloze opleidingen zou gevolgd hebben, dat hij een attest van aanmelding kan voorleggen, alsook een attest van inburgering en een attest maatschappelijke integratie, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij verschillende deelcertificaten heeft behaald, dat hij zich ingeburgerd zou hebben, dat hij een ruime vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, dat hij vrijwilliger was bij Natuurpunt en dat hij verschillende aanbevelingsbrieven kan voorleggen- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

3.16. Verzoeker brengt niets in tegen deze overwegingen, zodat ze overeind blijven. Deze overwegingen alleen al vormen een afdoend antwoord op verzoekers aangehaald langdurig verblijf in het Rijk.

3.17. De gemachtigde van de minister heeft aldus wel degelijk afdoende gemotiveerd over het door verzoeker aangehaalde langdurig verblijf. Er kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij hierbij haar discretionaire bevoegdheid op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft ingevuld.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.18. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Hij betoogt als volgt:

"(...)

4.2.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, de situatie in het land van herkomst, de medische situatie van de vader van verzoeker en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.2.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)"

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

4.2.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert weliswaar een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partijen zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, de situatie in het land van herkomst, de medische situatie van de vader van verzoeker en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.2.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoekende partij kenmerkt werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende zo goed als onmogelijk om naar Armenië te gaan, zijnde :

Het langdurig ononderbroken verblijf ;

Het bestaan van een kerngezin van verzoeker met zijn vader ;

De medische situatie van verzoekers vader en de noodzaak aan mantelzorg ;

De sterke integratie ;

De werkbereidheid ;

De bevoegde diplomatieke post in Moskou ;

De familiebanden met verzoekers zus en haar gezin in België ;

Het privé en gezinsleven op grond van artikel 8 E.V.R.M.

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

De verzoekende partij merkt verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden. De verzoekende partij wenst deze hieronder te overlopen.

- 4.2.4.1.

Met betrekking tot het langdurig verblijf in België en integratie

a)

De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij zich heeft geïntegreerd in illegaal verblijf en dat dit geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken:

"(...) Zelfs mocht dit blijken dan dienen wij nogmaals op te merken dat betrokkene alhier in de illegaliteit heeft genesteld door geen gevolg te hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene bevindt zich nog steeds illegaal op het grondgebied en toont niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden (infra)."

De verzoekende partij merkt op dat deze redenering te kort door de bocht is. Hoewel het inderdaad zo, is dat een langdurige asielprocedure ipso facto geen recht geeft op verblijf, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat de verzoekende partij in die lange periode van legaal verblijf zich hebben geïntegreerd.

De duur van de asielprocedure kan weldegelijk aanzien worden als een periode van legaal verblijf.

De verwerende partij motiveert niet waarom het in casu niet zou gaan om langdurig legaal verblijf.

De verzoekende partijen verwijzen verder naar het in de aanvraag aangehaalde arrest van uw Raad met nummer 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/11:

"Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde."

De verzoekende partij integreerde zich in België tijdens een langdurig verblijf. Hij heeft zijn integratie zelf gecreëerd doch heeft hier geen misbruik van gemaakt.

b)

Verzoekende partij heeft in zijn aanvraag 9bis Vw aangetoond dat hij zich sinds zijn verblijf in België, als een voorbeeldige burger heeft gedragen. Zo heeft hij alle cursussen maatschappelijke oriëntatie gevolgd, net als alle Nederlandse lessen.

Dit wordt ten overvloede bewezen in het verzoek overeenkomstig artikel 9bis Vw.

De verzoekende partij is bovendien werkbereid en heeft dit ook in zijn aanvraag getoond en werd ook bevestigd door verscheidene getuigenverklaringen:

"Wij kennen A.(...) B.(...) via zijn vader die Nederlandse lessenvolgde met een vriendin van ons. Wij kennen hem sinds 2010. A.(...) spreekt zeer goed Nederlands, en heeft reeds enige tijd in (...) gewerkt, en het feit dat hij mocht werken was voor hem een grote vreugde. Jammer genoeg werd zijn arbeidskaart niet meer verlengd. Wij hebben gezien hoe hij hierdoor zeer ontgoocheld was. De vader en zuster van A.(...) hebben een permanente verblijfsvergunning gekregen.

A.(...) is zeer begaan met mensen, en wil niet op de kosten van de maatschappij leven, het is zijn grootste wens om te werken. Daarom zijn wij bereid indien hij de nodige papieren krijgt hem werk te geven in ons bedrijf.

(...)

Hopend op uw welwillendheid om deze jonge man een toekomst te bieden groeten wij u met de meeste hoogachting."

(zie het stuk 28, gevoegd bij de aanvraag 9bis Vw- eigen toevoeging)

De verzoekende partij verwijst verder naar het feit dat hij ook vrijwilligerswerk heeft gedaan.

Dit blijkt uit de aanbevelingsbrief van Lode Perez, die werd toegevoegd bij zijn aanvraag 9bis Vw:

"Bij deze wil ik pleiten voor A.(...) B.(...). Zijn ouders hebben hem naar hier gebracht, en hij woont bij hen in (...). Deze jongen verdient volgens mij absoluut in België te mogen blijven.

Doordat hij op jonge leeftijd hier is gekomen heeft hij in Armenië geen connecties meer. Nu hij kan, wil hij graag voor zijn familie zorgen.

Hij spreekt vloeiend Nederlands. Hij was de beste van alle studenten in zijn klas. Heeft veel van onze gebruiken overgenomen, en is in alles geïnteresseerd.

Hij is mee geweest als vrijwilliger op de werkdag voor Natuurpunt 'De torenvalk'. Hij heeft vrijwilligerswerk gedaan in (...) te (...). Iedereen die hem kent zien in hem een jongen die voorbeeldig en braaf is. Zijn frustratie is echter dat hij nergens een toekomst lijkt te hebben. Wij verzoeken u vriendelijk hem deze te geven."

De verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsnorm en de motiveringsplicht.

- 4.2.4.2

Met betrekking tot de medische problematiek van verzoekers vader De bestreden beslissing motiveert ook verder omtrent de medische situatie van verzoekers vader en dat niet zou blijken dat verzoeker effectief zou instaan voor de mantelzorg van zijn vader:

"Betrokkene haalt aan dat hij alhier bij zijn vader verblijft, dat zijn vader in het bezit is van een Ckaart, dat zijn vader gehandicapt is en dat betrokkene zou instaan voor de mantelzorg van zijn vader.

Dit element kan niet aanvaard worden daar betrokkene geen bewijs voorlegt dat hij effectief zou instaan voor de mantelzorg van zijn vader.

Echter, indien betrokkene toch zou instaan voor medezorg van zijn vader dan dienen wij op te merken dat zijn vader steeds beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België. Ook de zus van betrokkene verblijft alhier legaal en kan mede instaan voor de zorg van zijn vader."

Deze motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is niet ernstig te noemen.

Vooreerst werd bij de aanvraag 9bis Vw een attest van handicap van de vader gevoegd.

Ook uit verschillende getuigenverklaringen die werden gevoegd, blijkt duidelijk dat verzoekende partij instaat voor de mantelzorg van zijn vader, zo ook o.a. die van A.(...) B.(...):

"(...) Mijn vaderen ik hebben in 2009 verblijfsvergunning gekregen, mijn vader is een minder valide en hij heeft hulp nodig, mijn broer helpt veel, hij woont nog thuis samen met mijn moeder. Zou heel jammer zijn om ons te scheiden, wij kunnen niet zonder hem. Hij is nog jong en heeft al zo veel problemen en ook veel meegemaakt. (...)"

Dat Dienst Vreemdelingenzaken botweg motiveert dat verzoeker dient aan te tonen dat hij effectief zorg draagt voor zijn vader, is niet ernstig en ronduit inhumain. Zij wonen op hetzelfde adres, wat bewezen wordt, verzoeker legt het attest van handicap voor, wat niet betwist kan worden, er liggen getuigenverklaringen voor die dit ook bevestigen. Welke stavingstukken dient verzoeker nog aan te halen?

Verwerende partij stelt zich allesbehalve redelijk op en is hierin niet zorgvuldig.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

4.2.43.

Met betrekking tot de Belgische diplomatieke post in Rusland bevoegd voor Armenië De bestreden beslissing weerhoudt het feit dat de verzoekende partij zijn verblijfsmachtiging bij de bevoegde diplomatieke post in Rusland moet aanvragen niet als buitengewone omstandigheid met de volgende motivering:

"Betrokkene haalt aan dat hij zijn aanvraag dient te richten tot de Belgische diplomatieke of consulaire post te Moskou ofwel via een dergelijke post in een ander land waarin betrokkene beschikt over een niet-precaire verblijfstitel. De laatste mogelijkheid zou uitgesloten zijn aangezien betrokkene in geen enkel land overeen niet precaire verblijfstitel zou beschikken. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene hier geen bewijzen van voorlegt. Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Moskou, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Armenen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Bovendien staat betrokkene de bewering dat hij geen verblijfstitel zou verkrijgen die hem zou toelaten op legale wijze in Moskou te verblijven, met geen enkel bewijsstuk."

De verzoekende partij kan met een dergelijke motivering niet akkoord gaan.

De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat de verzoekende partij geen verblijfsrecht heeft in Rusland noch onderdaan zijn van dat land.

Dit betekent dat hij als derdelander een visum zou moeten vragen aan de Russische overheid. De verwerende partij gaat er bijgevolg vanuit dat verzoekende partij probleemloos een visum zou krijgen

van de Russische overheid. Het is evident dat de Russische overheid daar discretionair over oordeelt. De verwerende partij kan zich niet in de plaats stellen van de Russische overheid.

De Raad van State heeft gesteld in een arrest met nr. 73.025 dd. 09/10/1998 en een arrest met nr. 108.561 dd. 28/06/2002 dat de buitengewone omstandigheid geen geval overmacht moet zijn en dat het enkel dient te gaan om een situatie waarin het voor de betrokken vreemdelingen bijzonder moeilijk is om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

De Raad van State aanvaardt zelfs dat de buitengewone omstandigheid zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig person die geen misbruik maakt (RvSt, nr. 99.424, 03/10/2001).

De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat het bijzonder moeilijk is, voor de verzoekende partij om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke post in Rusland, zonder onderdaan te zijn of verblijfsrecht te hebben in dat land.

De verwerende partij stelt verder dat het aan verzoekende partij is om aan te tonen dat hij geen verblijfstitel zou verkrijgen in Rusland om de aanvraag van de bevoegde diplomatie post te doen en dat het voor andere Armeniërs geen probleem zou zijn om een aanvraag te doen via Rusland.

De verzoekende partij kan dit niet aantonen, gelet op het feit dat het hier om een negatief bewijs gaat.

Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State dienen buitengewone omstandigheden geen onmogelijkheid uit te maken. Indien een bepaalde omstandigheid bijzonder moeilijk is voor de verzoeker is dit voldoende. De verwerende partij voegt een voorwaarde toe aan de wet.

Verder houdt verwerende partij ook totaal geen rekening met de mantelzorg waar verzoeker voor dient te zorgen, teneinde zijn vader te verzorgen, die erkend werd als gehandicapte en dit voor onbepaalde duur.

Indien verzoeker zich zou moeten wenden tot de Belgische diplomatieke post te Moskou, teneinde de aanvraag 9bis Vw in te dienen, komt zijn vader zonder mantelzorg te staan, wat een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt. Zijn vader rekent op hem. De zus van verzoeker heeft een eigen gezien en werkt voltijds, en is dus niet in de mogelijkheid om voltijds die mantelzorg op zich te nemen.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht door geen rekening te houden met het feit dat het voor de verzoekende partij bijzonder moeilijk is om naar Armenië terug te gaan om vervolgens een visum aan te vragen voor Rusland om tenslotte de verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde diplomatiek post.

Er wordt niet gemotiveerd met betrekking tot het feit dat de verzoekende partij geen verblijfsrecht heeft in noch onderdaan zijn van Rusland.

- 4.2.4.4.

Met betrekking tot het privé- en gezinsleven

Met betrekking tot het privé- en gezinsleven stelt de bestreden beslissing het volgende:

"Betrokkene haalt aan dat hij alhier familieleden heeft in België en verwijst in deze context naar artikel 8 E.V.R.M. en naar de artikels 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie. Hij meent dat recht op gezinsleven en privéleven gewaarborgd dient te worden. Het klopt inderdaad dat de vader en de zus van betrokkene alhier in België verblijven. Zijn vader is in het bezit van een C- kaart en zijn zus is ondertussen Belg geworden. Echter, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post of consulaire post impliceert enkel een tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 E. V.R.M. (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 E. V.R.M. niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen meet de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 E. V.R.M. (RvS 22 februari 1993, nr. 42 039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien merken wij nog op dat ook de moeder van betrokkene, mevrouw G.(...) H(...), alhier illegaal verblijft en betrokkene kan aldus samen met zijn moeder terug keren om de nodige formaliteiten in orde te brengen. Volledigheidshalve merken wij ook nog op dat betrokkene pas in 2009 naar België kwam, terwijl zijn vader en zus al sedert respectievelijk 2003 en 2004 in België verblijven. Betrokkene heeft aldus ook enkele jaren zonder zijn vader en zus geleefd. Betrokkene toont niet aan dat hij dit niet opnieuw zou kunnen weliswaar tijdelijk tot wanneer hij kan terugkeren naar België met de nodige documenten. Een schending van artikel 8 E. V.R.M. en artikel 7 en 33 van het bovenvermelde Handvest aldus niet."

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met een dergelijke motivering.

Het gezins- en familieleven van de verzoekende partij speelt zich af in België.

Verzoekende partij woont samen met zijn vader en vormt met hem een kerngezin, wat bevestigd werd door het neerleggen van een attest gezinssamenstelling. Zij wonen samen te (...).

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familieleven.

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privé- leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé- leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing tot ontvankelijkheid schendt manifest de grondrechten.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot ontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Er dient verder ook rekening te worden gehouden met het privéleven van de verzoekende partijen.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

Vooreerst houdt de bestreden beslissing geen rekening met de nood aan mantelzorg die verzoekers vader nodig heeft en waar verzoeker ook voor instaat.

Verder wenst de verzoekende partij op de merken dat een terugkeer naar Armenië in het kader van de indiening van een aanvraag 9bis Vw geenszins een tijdelijk scheiding is. Er is immers geen enkele garantie dat de verzoekende partij een positief antwoord zal krijgen, waardoor hij voor altijd in Armenië zal moeten blijven.

Het gezinsleven van de verzoekende partij speelt zich af in België.

De verwerende partij gaat er verder aan voorbij dat de verzoekende partij naast een gezinsleven ook een privéleven heeft opgebouwd gedurende zijn lang verblijf in België. Het is zo dat de verzoekende partij als minderjarige in België is toegekomen en zijn identiteit definitief in België heeft gevormd, dat hij geïntegreerd is en duurzaam en lokaal verankerd. Er moet dan ook een afweging worden gemaakt, tussen de inmenging in zowel het gezinsleven, maar ook het privéleven van verzoekende partij, wat in casu niet is gebeurd.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht.

4.2.5.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ging ij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partij met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Armenië te gaan, niet correct beoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56).

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partij.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partij naar Armenië zou gaan om aldaar via de diplomatieke post in Rusland louter een formaliteit te vervullen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

(...)"

3.19. Voor wat betreft de draagwijdte van de formele en de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stipt aan dat het vertrouwensbeginsel inhoudt dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

3.20. Met zijn uiteenzetting over de draagwijdte van het begrip buitengewone omstandigheden en de rechtspraak van de Raad van State hierover, toont verzoeker niet in concreto aan dat de verwerende partij de door hem aangehaalde buitengewone omstandigheden in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou hebben beoordeeld of hieraan een invulling heeft gegeven die strijdig is met de door hem aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. Verzoeker licht voorts niet toe welke vaste gedragslijn of welke toezeggingen of beloften die het bestuur hem zou hebben gedaan, thans niet worden nageleefd. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

3.21. Verzoeker betoogt dat de door hem ingeroepen elementen afzonderlijk werden beoordeeld terwijl het geheel van de ingeroepen elementen wel degelijk blijkt geeft van buitengewone omstandigheden die het voor hem onmogelijk maken om naar zijn land van herkomst terug te keren. Hiermee gaat verzoeker echter voorbij aan de vaststelling van de verwerende partij dat *"De aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] [...]"*, waarbij zij de elementen als geheel aanhaalt. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan ook niet worden afgeleid dat een element dat werd aangevoerd als een buitengewone omstandigheid maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders zou moeten worden beoordeeld indien het wordt gecombineerd met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

3.22. Vervolgens gaat verzoeker één voor één in op de door hem ingeroepen elementen.

3.22.1. Met betrekking tot het langdurig verblijf in België en integratie

Verzoeker stelt dat het inderdaad zo is dat een langdurige asielprocedure ipso facto geen recht geeft op verblijf, maar volgens hem gaat de verwerende partij eraan voorbij dat de duur van de asielprocedure wel degelijk kan worden aanzien als een periode van legaal verblijf en hij benadrukt dat hij zich *"in die lange periode van legaal verblijf"* heeft geïntegreerd en dat de verwerende partij niet motiveert waarom er geen sprake is van een langdurig legaal verblijf.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de asielprocedure van verzoeker slechts iets meer dan twee jaar heeft geduurd en dat dit niet als onredelijk lang kan worden beschouwd, waarbij wordt verwezen naar rechtspraak van de Raad van State die stelt dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, dit de betrokkene ipso facto geen recht geeft op verblijf (RvS 2 oktober 2000, nr. 89.980). Aldus werd er op afdoende wijze gemotiveerd waarom verzoekers verblijf tijdens de asielprocedure niet kan worden weerhouden, ook al was er tijdens die periode sprake van een legaal verblijf.

In de bestreden beslissing kan ook nog het volgende worden gelezen:

“De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij alhier geruime tijd zou verblijven, dat hij zich ondertussen geïntegreerd zou hebben, dat hij een uitgebreid sociaal netwerk zou hebben, dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij talloze opleidingen zou gevolgd hebben, dat hij een attest van aanmelding kan voorleggen, alsook een attest van inburgering en een attest maatschappelijke integratie, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij verschillende deelcertificaten heeft behaald, dat hij zich ingeburgerd zou hebben, dat hij een ruime vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, dat hij vrijwilliger was bij Natuurpunt en dat hij verschillende aanbevelingsbrieven kan voorleggen- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Deze overwegingen zijn deugdelijk en pertinent en in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont met zijn betoog waarbij hij de diverse aspecten van zijn integratie nogmaals oplijst, niet aan dat zich in zijn geval een andere beoordeling opdringt.

3.22.2. Met betrekking tot de medische problematiek van verzoekers vader

Verzoeker is van oordeel dat uit de getuigenverklaringen wel degelijk blijkt dat hij instaat voor de mantelzorg van zijn vader. Hij betoogt dat het niet ernstig en *“ronduit inhumain”* is dat de verwerende partij vereist dat hij dient aan te tonen dat hij effectief zorgt draagt voor zijn vader.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“Betrokkene haalt aan dat hij alhier bij zijn vader verblijft, dat zijn vader in het bezit is van een C-kaart, dat zijn vader gehandicapt is en dat betrokkene zou instaan voor de mantelzorg van zijn vader. Dit element kan niet aanvaard worden daar betrokkene geen bewijs voorlegt dat hij effectief zou instaan voor de mantelzorg van zijn vader. Echter indien betrokkene toch zou instaan voor medezorg van zijn vader dan dienen wij op te merken dat zijn vader steeds beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België. Ook de zus van betrokkene verblijft alhier legaal en kan mede instaan voor de zorg van zijn vader.”*

Door te wijzen op het feit dat hij bij zijn aanvraag een attest van handicap van zijn vader heeft gevoegd, door te wijzen op getuigenverklaringen die er volgens hem op wijzen dat hij instaat voor de mantelzorg voor zijn vader en door verwerende partij te verwijten een niet ernstige en ronduit inhumane houding aan te nemen, brengt verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing niet aan het wankelen dat *“indien betrokkene toch zou instaan voor medezorg van zijn vader dan dienen wij op te merken dat zijn vader steeds beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België. Ook de zus van betrokkene verblijft alhier legaal en kan mede instaan voor de zorg van zijn vader.”*

3.22.3. Met betrekking tot de diplomatieke post in Rusland bevoegd voor Armenië

De Raad kan het niet kennelijk onredelijk noch onjuist achten dat de aangevoerde omstandigheid dat verzoeker in geen enkel land over een niet-precaire verblijfstitel zou beschikken, niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid omdat daarvan geen bewijs voorligt. Door voorts louter te stellen dat hij geen verblijfsrecht heeft in Rusland en dat hij als derdelander een visum moet aanvragen voor Rusland

en dat de verwerende partij zich niet in de plaats kan stellen van de Russische overheid die daarover een beslissing moet treffen en dat het voor hem zonder verblijfsrecht in Rusland bijzonder moeilijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de Belgische diplomatieke post in dat land in te dienen, slaagt verzoeker er niet in de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen: *“Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Moskou, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Armenen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Bovendien staat betrokkene de bewering dat hij geen verblijfstitel zou verkrijgen die hem zou toelaten op legale wijze in Moskou te verblijven, met geen enkel bewijsstuk.”* De verwerende partij motiveert aldus wel degelijk met betrekking tot het feit dat verzoeker geen verblijfsrecht heeft in Rusland en van dat land ook geen onderdaan is. Verzoeker betwist niet dat er regelmatig Armeniërs zijn die hun aanvraag om machtiging tot verblijf indienen via de Belgische post in Moskou. De verwerende partij heeft zich zodoende op het standpunt gesteld dat het Armeense onderdanen niet buitengewoon moeilijk of onmogelijk wordt gemaakt om zich op een regelmatige manier te begeven naar de voormelde diplomatieke vertegenwoordiging. In die optiek is het geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat een bewijs van het tegendeel moet voorliggen opdat deze omstandigheid als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, te meer nu de bewijslast bij het indienen van de aanvraag op verzoeker rust. Dat het om een negatief bewijs gaat, impliceert overigens nog niet dat een onmogelijk bewijs wordt gevraagd. Waar verzoeker nog wijst op de mantelzorg die hij opneemt voor zijn vader en dat het een onmenselijk behandeling uitmaakt voor zijn vader als hij naar Moskou zou moeten gaan om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, verwijst de Raad opnieuw naar de vaststellingen van de verwerende partij in dit verband, met name: *“Dit element kan niet aanvaard worden daar betrokkene geen bewijs voorlegt dat hij effectief zou instaan voor de mantelzorg van zijn vader. Echter indien betrokkene toch zou instaan voor medezorg van zijn vader dan dienen wij op te merken dat zijn vader steeds beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België. Ook de zus van betrokkene verblijft alhier legaal en kan mede instaan voor de zorg van zijn vader.”* Door gewoon te poneren dat zijn zus een eigen gezin heeft en voltijds werkt waardoor ze niet kan instaan voor de zorg voor haar vader, kan verzoeker de voormelde overwegingen niet aan het wankelen brengen. Verzoeker brengt in het bijzonder niets in tegen de door de verwerende partij geopperde mogelijkheid van thuisverpleging in afwachting dat verzoeker gemachtigd wordt om naar België te komen.

3.22.4. Met betrekking tot het privé- en gezinsleven

In de bestreden beslissing kan het volgende worden gelezen:

“Betrokkene haalt aan dat hij alhier familieleden heeft in België en verwijst in deze context naar artikel 8 EVRM en naar de artikels 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie. Hij meent dat zijn recht op gezinsleven en privéleven gewaarborgd dient te worden. Het klopt inderdaad dat de vader en de zus van betrokkene alhier in België verblijven. Zijn vader is in het bezit van een C-kaart en zijn zus is ondertussen Belg geworden. Echter, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par.100). (...) Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien merken wij nog op dat ook de moeder van betrokkene mevrouw G.(...) H.(...) alhier illegaal verblijft en betrokkene kan aldus samen met zijn moeder terugkeren om de nodige formaliteiten in orde te brengen. Volledigheidshalve merken wij ook nog op dat betrokkene pas in 2009 naar België kwam, terwijl zijn vader en zus al sedert respectievelijk 2003 en 2004 in België verbleven. Betrokkene heeft aldus ook enkele jaren zonder zijn vader en zus geleefd. Betrokkene toont niet aan dat hij dit niet opnieuw zou kunnen weliswaar tijdelijk tot wanneer hij kan terugkeren naar België met de nodige documenten. Een schending van artikel 8 EVRM en artikel 7 en 33 van het bovenvermelde Handvest blijkt aldus niet.”

Uit deze overwegingen blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met en heeft gemotiveerd aangaande het gezins- en privéleven dat verzoeker had aangehaald. Verzoeker benadrukt dat hij samenwoont met zijn vader en met hem een kerngezin vormt en dat hij hier geïntegreerd is na

zijn aankomst in België, maar hij toont niet aan dat zijn tijdelijke afwezigheid uit het Rijk om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in zijn concreet geval de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezins- en/of privéleven schendt (cf. EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Waar verzoeker opnieuw aanhaalt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de mantelzorg voor zijn vader waarvoor hij instaat, volstaat het te verwijzen naar wat hierover reeds werd gesteld door de Raad. Waar verzoeker stelt dat er geenszins sprake is van een tijdelijke scheiding omdat er geen garantie is op een positief antwoord en hij voor altijd in Armenië zal moeten blijven, dient de Raad op te merken dat dit niet meer zijn dan hypothetische overwegingen. De bestreden beslissing dient niet gepaard te gaan met de garantie dat verzoeker in het buitenland een positief antwoord zal krijgen. Verzoeker loopt met zijn betoog ook vooruit op een uiteindelijke beoordeling ten gronde. Thans moet de gemachtigde enkel en alleen beoordelen of de ingeroepen omstandigheden het al dan niet onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging bevoegd voor verzoekers verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Pas wanneer verzoeker in de toekomst een aanvraag zou indienen via de reguliere procedure en hij daarop een negatief antwoord zou krijgen, zal een niet-tijdelijke verwijdering aan de orde zijn. In dat geval kan verzoeker zich tegen de inhoudelijke weigeringsbeslissing beroepen op de rechtsmiddelen die door de wet zijn voorzien.

Waar verzoeker in dit onderdeel artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aanhaalt, is het middel onontvankelijk. De bestreden beslissing vormt immers geen toepassing of uitvoering van Unierecht dat de toepassing van het Handvest met zich meebrengt. Overeenkomstig artikel 51 van het Handvest zijn de bepalingen ervan immers gericht tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen.

3.23. Verzoeker poneert ten slotte doorheen het tweede middel dat de verwerende partij kennelijk onredelijk en onzorgvuldig heeft gehandeld en is de overtuiging toegedaan dat de door hem aangevoerde omstandigheden wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, maar hiermee toont hij niet aan dat de door verweerder gedane beoordeling ervan kennelijk onredelijk is of dat deze met bepaalde, relevante elementen geen rekening zou hebben gehouden. Dezelfde vaststelling geldt voor de afsluitende theoretische beschouwingen betreffende het redelijkheidsbeginsel en verzoekers overtuiging dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op zijn verblijfs- en gezinssituatie.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA